

въведоха строенъ, слабъ, високъ момъкъ, съ дълги, невчесани коса и брада. Ръцетъ му бѣха оковани въ вериги.

Борилъ прелисти спокойно още нѣколко страници, подъ жълтата свѣтлина на два високи свѣщника, следъ това се обърна съ внезапно движение, даде знакъ на стражитъ да се оттеглятъ. Стана, приближи до момъка, изгледа го втренчено. Усмихна се любезно, съ благоволение.

— Е, Радуле, стигна ли ти една година?

Войводата стисна челюсти, изви черни очи нагоре, загледа се неподвижно въ една точка на тавана. Не отвърна.

Борилъ плесна съ ржце, извика стражитъ, заповѣда имъ да отключатъ белезниците, да снематъ веригитъ на затворника. Следъ това заръча да донесатъ закуски и пия. Когато блюстителитъ излѣзоха отново, той покани момъка да седне на същия миндеръ, върху който той се разположи, удобно облегнатъ на възглавницитъ.

— Ела при мене, Радуле. Искамъ да си поговоримъ като приятели. Ела . . .

Момъкътъ го изгледа безмълвно. Гнѣвътъ и ненавистта не бѣха изчезнали отъ взора му. Той полека протегна изтрѣпналитъ си ржце, разтри съ длани синитъ ивици, оставени отъ желѣзата. Отъ внезапната промѣна на въздуха, отъ бързото преминаване на свѣтлина и топлина следъ мрака и влагата на тъмницата, главата му леко се замая, той се залюлъ, склопи очи, подпрѣ се на стената.

Царътъ скочи, подкрепи го, заведе го до мендера, посланъ съ мечешки кожи, остави го да седне. Въ това време тихо влѣзоха прислужниците съ подноси. Дъхъ на печенъ пуякъ остро раздразни ноздритъ на изгладнѣлия затворникъ. Приятно мамѣше прѣсно начупения хлѣбъ. Въ кристалнитъ кани свѣтлѣеше като кръвъ червеното вино. Разлати паници бѣха отрупани съ бистро грозде, кърмъзени ябълки, сочни праскови.

Радулъ дигна клепки, погледа му падна връзъ обилната и хубава храна. Жадно и диво се разшириха тъмнитъ му очи. Той повдигна разтреперани ржце, прострѣ ги къмъ